

עורך הנר

עורך: נריה אטון

יום ו' כ"ד אב תשפ"ג

כניסת שבת: 19:10

יציאת שבת: 20:00

רבינו תם: 20:51

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין
ימים חמישי שישי
ראש חודש אלול

פרשת דאה

דבר העורך

"כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה" (י"ב, ה')

שווים! וכך עשו מידי לילה פסעו האחים הלך ושוב. מידי לילה טיפס כל אחד מהם על הגבעה, חצה את גבול השדות והוסיף חיטה לגורן של אחיו ומידי בוקר היה תוהה כל אחד מהם, איך זה שערמת החיטה בגורן מתברכת ונראה כאילו אינה מצטמצמת כלל...?

באחד הלילות, בעודם מטפסים להביא את אלומותיהם זה לזה, נפגשו שני האחים בפסגת הגבעה. הם הבינו מייד מה אירע, השליכו את האלומות מכתפיהם וחייבו את אחיו. והודו לבורא עולם על שחננם באח כה טוב, אח כה נפלא!

וה' משמים השקיף, ובחר באותו מקום שחשבו בו האחים על טובת אחיהם. במקום זה בחר ה' להשרות שכירתו, במקום זה בחר לבנות את ביתו!

הלקח הנלמד מהסיפור כי באהבת אחים שורה השכינה, ובאהבת האחים יבנה המקדש.

אך עלינו לדעת כי כל בית בישראל, הינו מעון לשכינה: איש ואישה זכו שכינה ביניהם. לא זכו - אש אוכלת. עלינו להתנהג גם בבית הפרטי שלנו באחדות, באהבה ובשמחה. (מעין השבוע)

מסופר על זוג צעיר, שרק לפני זמן קצר התחתן הזוג הצעיר והשמחה הייתה גדולה, וכעת שרר מתח בין השניים. החתן האשים את כלתו בכך שאינה מקפידה בכשרות התבשילים, ואילו היא טענה שנהגה כראוי על פי מנהגי בית הוריה.

בני הזוג ניגשו אל הרב רפאל טולדאנו שיפסוק בעניין ויכריע ביניהם. ראה הרב טולדאנו את עוצמת המריבה, בחן את הסוגיה וסבר שהצדק עם הבעל הזועם, אך הבין שאם יצדיק אותו תתלקח האש אף יותר. חשב מעט ואמר "אני מחמיר בסוגיה זו. אך אני פוסק שעליכם ללכת לרב יוסף משאש. הוא כבר יפסוק בזה." הלכו בני הזוג אל הרב יוסף משאש ושטחו בפניו את הדברים.

הרב משאש האזין להם, וביקש שיביאו לפניו את הסיר. הלכו השניים להביא את הסיר מהבית. הרב בחש בו עד שבחר חתיכת בשר, בירך בקול רם ואכל מן התבשיל ואף ביקש שישיאירו לו עוד קצת מהתבשיל שבסיר. כשראה הבעל שהרב אוכל מן התבשיל נרגע והתרצה, והזוג התפייס.

למחרת קרא הרב יוסף משאש לאישה הצעירה בחשאי והסביר לה שהדרך שבה הכינה את התבשיל היא בעייתית ואף לימד אותה את ההלכות של הכשרת בשר. שמעו בני ביתו של הרב את השיחה ושאלו אותו "האם בעצם הרב אכל אתמול בשר לא כשר?"

הסביר הרב משאש: "יש דרגות שונות של איסור. יש בשר האסור מהתורה, יש מדרבנן, ויש מתורת מנהג. סיר זה על פי המנהג היה אסור, ואני בחרתי לאכול ממנו, משום שלום בית." יה"ר שנוכח לראות בבית קודשנו ותפארתנו אמן, שבת שלום ומבורך.

בפרשתנו משה רבנו מצווה את בני ישראל, כשתכנסו לארץ ישראל, עליכם לאבד את כל העבודות הזרות הנמצאות על ההרים, הגבעות ותחת העצים. ואתם היזהרו לא להיות כמותם! הם מקריבים בכל מקום שירצו, אולם לכם - יש מקום מיוחד להקריב בו את הקורבנות. אלא שבמשך ארבע עשרה השנים הראשונות של כיבוש הארץ, יהיה מותר לכם להקריב בבמת יחיד נדרים ונדבות אך לא קורבנות חובה. וכשיבנה המשכן בשילה, וכן בית המקדש בירושלים - תקריבו את כל סוגי הקורבנות רק שם ולא בשום מקום אחר. (תורה מאירה)

באיזה מקום בחר ה' לשום את שמו, ומדוע דווקא בו בחר ה'?

התשובה ידועה: המקום הוא הר הבית שעליו נבנה בית המקדש, וישוב ויבנה במהרה. והוא נבחר לכך מראש מקדם, שם הקריבו אדם הראשון הבל ונח, שם נעקד יצחק אבינו, ושם הקריב אברהם אבינו את האייל.

אבל בספר "מעשה ניסים" מצאנו סיבה נוספת, ובה לקח נוקב לנו, לכל אחד ואחד.

המקום עליו נבנה בית המקדש היה שדה נחלתו של איכר אחד. בטירתו הייתה נחלת השדה נחלתו של שני בניו. במשך שנים רבות הם עיבדו את החווה ביחד, באחוה וברעות. הגיע היום, שבו אחד מהם נשא אישה ולכן חילקו ביניהם את החווה. האח הנשוי בנה לעצמו בית חדש ועבר לגור שם עם אשתו, בעוד שהאח הרווק המשיך לחיות לבדו בבית החווה הישן. שני האחים המשיכו לעבד את שדותיהם המבורכים וקצרו רווחים.

חלפו השנים, לאח הנשוי נולדו ביתיים עשרה ילדים, בעוד שהאח השני לא מצא עדיין את בת זוגו - הוא נשאר בודד.

באחד הלילות חשב לעצמו האח הרווק: "יש לי שדה גדול ומבורך, הפרנסה מצויה אצלי בשפע ובכל זה אני משתמש רק לעצמי. גם לאח שלי יש שדה גדול ומבורך, אבל הוא צריך להאכיל שנים עשר פיות!" וממחשבה למעשה - באמצע הלילה הוא קם ממיטתו, יצא מהבית אל הגורן, אסף בידיו מספר אלומות של חיטה, טיפס במעלה הגבעה שהפרידה בין בתי האחים והניח אותן יחד עם אלומותיו של האח הנשוי.

ובאותו לילה בדיוק חשב לעצמו האח הנשוי: "כמה חבל. לי יש עשרה ילדים ואישה נפלאה - החיים שלי מלאים ומאושרים, בעוד שאחי המסכן בודד כל כך. כל מה שיש לו בחיים זו החיטה שלו..." וכך, באמצע הלילה הוא קם ממיטתו, יצא אל הגורן, אסף לחיקו מספר אלומות חיטה, טיפס במעלה הגבעה וצרף אותן לאלומותיו של אחיו.

קמו האחים בבוקר והלכו לשדה, וראו זה פלא: שתי הערימות שוות, כמו אתמול.

השתאו, ולא אמרו דבר. החליטו לתקן את המעוות בלילה הבא. קמו באישון לילה, ונשארו אלומות מכאן לשם, ומשם לכאן. ובבוקר היו הגרנות

פניני הבן איש חי

והצדקה שלו העניקה לעני כמה שנים טובות של חיים, בהם יזכה לקיים עוד ועוד מצוות אשר כולן נזקפות בוודאי לזכותו של נותן הצדקה שהציל מרדת שחת. כעת נבין, שאכן שקולה מצות הצדקה כנגד כל המצוות - כל עסק התורה והמצוות שעשה מרגע זה שהצלתי אותו נכללות במצות הצדקה.

אם נחשב את הגימטרייה של מילוי האותיות "צדקה" = (צ, ד, ד, ל, ת, ק, ו, ה). עם הכולל, נמצא כמניין: מצות (536) כלומר: מצות הצדקה כוללת בתוכה את כל מצוות התורה.

אור החיים על הפרשה

טובת העולם הזה, שיאמרו הוא לא יודע את טעמי הנאות גדולת העולם הזה ותענוגיו, כי אם היה יודע היה בוחר בהם. גם לא יסכימו אתו שהעולם הבא הוא טוב, אם הוא בעצמו רק מאמין בזה ולא ראה ולא ידע.

לכן אמר משה ר'אה אנכי ראו אותי כי אני השגתי עולם הזה. כי היה משה גדול מאד וגיבור ומלך ועשיר כפי שאמרו (שבת צ"ב). וגם הכיר היטב את העולם הבא כי עלה לשמים, וכיון שיש לו את שני הדברים לכן אמר ראה לשון יחיד, כי כולו היו שווים בראיה זאת כאיש אחד, שגלוי לכל השגת משה בעולם הזה ובעולם הבא.

לפי זה, רק משה רבינו יכול להוכיח, כי רק הוא הכיר חושית את העולם הבא, וני יכול להעיד על העולם הבא מלבד משה רבינו.

"כי פתוח תפתח את ירך והעבט תעביטנו די מחסורו אשר יחסר לו"

אמרו חכמינו ז"ל "שקולה צדקה כנגד כל המצוות". ניתן לבאר את המאמר לפי פשוטו: לא פעם ישנה הזדמנות להציל עני רעב הנוטה למות, ועל ידי הצדקה שנותן לו, מחיה את נפשו, פשוטו כמשמעו, הדוגמא השכיחה יותר בזמננו, חולה השוכב על ערש דווי אשר אפשר להציל את חייו על ידי מימון טיפול מתאים, קניית תרופות יקרות ועוד. והלה ייצל ממיתה לחיים על ידי הצדקה שאנו נותנים לו. במקרים אלו נותן הצדקה הציל את האדם ממוות

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"

שואל האור החיים הקדוש ג' שאלות: א. למה אמר לשון ראייה על הדברים, הלא אי אפשר לראות דיבור. ב. לשם מה הוסיף את התיבה אנכי. ג. מדוע אמר לשון יחיד, ראה, כיון שכל הפרשה נאמרה בלשון רבים.

והסביר האור החיים: משה רבינו רוצה לשכנע את עם ישראל לבחור בעולם הבא ולא לבחור בעולם הזה, כלומר לשבח את העולם העליון ולהמעט את חשיבות העולם הזה. וכדי שהם יאמינו ויסכימו לבחור בעולם העליון, צריך שהאדם המוכיח יכיר הכרה חושית בטוב העולם העליון.

גם צריך שהאדם המוכיח ישיג את טוב העולם הזה. אם המוכיח לא יהיה לו קניני העולם הזה, לא יסכימו אתו מי שיש להם

פרפראות לתורה

"כי אם במקום אשר יבחר ה' הצדקה?"

באחד שבטיך שם תעלה עלותיך... לדעת רש"י, רומז כאן הכתוב שבית המקדש יבנה בחלקו של שבט בנימין, ושוב רומז על כך משה בברכתו לשבט בנימין לפני מותו.

נשאלת השאלה: הרי בפסוק נאמר "כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלהיכם מכל שבטיכם" משמע שכל השבטים היו שותפים בקרקע, שנבנה עליה בית המקדש! ולא רק שבט בנימין.

משיב על כך רש"י: שקנה דוד המלך את הגורן מארונה היבوسی (לבנין בית המקדש), גבה זהב מכל השבטים, ומכל מקום הגורן היה בחלקו של בנימין.

תשובה זו של רש"י מבוססת על ברייתא המובאת במסכת זבחים (קט"ז, עב'). כתוב אחד אומר:

"ויתן דוד לארנן (הכוונה לארונה היבوسی) במקום: שקלי זהב משקל שש מאות". וכתוב במקום אחר: "ויקן דוד את הגורן... בכסף שקלים חמישים" (שמואל ב' כד').

איך ניישב את הסתירה הקיימת לכאורה, בין שני הפסוקים שלפנינו? והתשובה היא - דוד המלך ע"ה גובה מכל שבט ושבט חמישים שקל, שהם שש מאות מכל י"ב השבטים.

"פתח תפתח את ירך לו"

מדוע לא מברכים על מצוות חיי אדם.

ינית בת רחל
דבורה בת אביגיל
ת.נ.צ.ב.ה

ארלט חנה
בת פריחה
תמר בת שרה
ת.נ.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
ת.נ.צ.ב.ה

לאה בת סוליקה
רביבו ז"ל (ה"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

מז"ד
רבי אלעזר אבוחצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטיין

שנגרם לו מחמת ההקשה. ומה משיב לו הלוכד? - "הרי נגרמה לך טובה עצומה מהקשת הנחש, ואולי נצלו חייך הודות להקשה זו, ואיך עולה בדעתך לתבוע על כך נזיקין? אין זה נזק כי אם רוח והצלחה!"

עם מי הדיון?

תשובה:

תחלה נצנן מקרה נוסף שארע לפני מספר שנים: מעשה ביהודי שבנו נזקק בדחופות להשתלל פליה, והחליט האב לתרום לבנו את פליתו הימנית שנתמצאה מתאימה להשתלל. והנה, המנתח טעה, וקרת את פליתו השמאלית במקום הימנית! ומה התברר לבסוף? - אותה פליה שמאלית שהוצאה מגוף המנתח ב"טעות", הייתה בגובה פסרטון... ואלו היה הרופא פורת את הפליה הימנית, היה הסרטן מתפשט! ונמצא כי יד ה' פונה את הרופא כדי להציל את חיי המנתח. והעלתה השאלה, האם חב הרופא לשלם לאיש דמי נזיקין על פריית הפליה הלא נכונה?

והשבנו: הרופא פטור מדמי תבילה, מאחר ולא "הזיק" אלא הוציא פליה נגיעה. והרי מצאים כל ישראל לזרות פליה זו, כדי להציל את חייו של החולה, ולכן עשה הרופא את מה שחייבים לעשות, מבלי שהיה מודע לכה. גם בנדון שאלתנו נאמר כה - כבר ברגע ההקשה, שמש ארס הנחש פסם מרפא לנגע המסכן שנקנן בגופו של האדם שהפס, והדבר היחידה (ככל הנראה) לגלוי ורפוי הנגע, הייתה על ידי הקשת הנחש, ובודאי שכל אדם היה מוכן לקבל נשיכה כזו כדי להציל את חייו, ולכן אין לחייב את לוכד הנחש לשלם עבור הקשה שכוון.

לספוק: לוכד הנחשים פטור מלשלם ליהודי שהפס דמי נזיקין.

מעשה ביהודי שהפס נחש ארסי הפשה שיש בה סכנת נפשות. מייד הזעקו אנשי ההצלה והקהיליהו לבית החולים. מצבו של האיש היה קשה, אך בחסדי שמים, לאחר טפול של למעלה משבועיים, הצליחו הרופאים, פסיאטא דשמאי, ליצב את מצב בריאותו, עד שהחלט כי נתן לשחררו לביתו.

בצאתו מבית החולים, נגש להודות למנהל המחלקה על הטפול המקצועי והמסור, וכאן פונה אליו הרופא ואומר: "דע לך, שאתה צריך לברך את ברכת הגומל".

"בנדאי", השיב האיש, "עלי הודות לה' יתברך על הצלתי מהקשת הנחש".

"לא לא" - אמר הרופא - "פגנתי הייתה שאתה צריך לברך הגומל על הקשת הנחש..."

למול פניו הנדמהות של המטפול, המשיך הרופא וברך את פגנתו: "בשהגעתי לכאן ללא הכרה, ערכנו בגופך בדיקות מקיפות, וגלינו, ש...ש לך בפליה נגע ממאיר גדול!"

החלט לטפל תחלה בהקשת הנחש, ולאחר מכן לגשת לטפול בנגע המסכן. והנה, לאחר הטפול בהקשת הנחש, עשינו לך צלום סי.טי, והצלום העלה ממצאים מדהימים! להפתעתנו גלינו, שאין זכר לאותו גדיל ממאיר! והסבה לכה היא - שארס הנחש חסל את הגדול! ולכן עליך להודות ולהלל לה' יתברך על שזכית להקשת הנחש..."

ומה השאלה שמתעוררת פעת? - הנה הקצרת ארוע הקשת הנחש העלתה, שהנחש היה מחזק בידי לוכד נחשים, ולאחר שהלה התרשל בשמירתו, נצא הנחש והזיק.

עכשיו מגיע היהודי שהפס, ותובע את הלוכד לשלם לו "דמי נזיקין", עבור הנזק

שבת מברכין אלול

מברכין של ראש חודש אלול, כאשר התחיל החזן לומר את המילים 'ראש חודש אלול יהיה ביום...' הזדעזע ה'חפץ חיים' ונרתע כל גופו, ופרץ בבכי גדול, עד שאימה וחרדה נפלו על כל קהל המתפללים.

בספר 'דרכי חיים ושלום' מסופר על רבי חיים אלעזר שפירא ממונקאטש. שבשבת מברכין אלול, כשהרים קולו נאדר בקודש לומר 'ראש חודש אלול יהיה ביום פלוני', חיל כיוודה אחז את כל השומעים. וכן אחר כך באמירת 'יחדשהו' היה מוסיף אחר 'ולרפואה שלימה' ואומר בקול בוכים: 'ולתשובה שלימה ולגאולה קרובה ונאמר אמן', קולו היה כה מזעזע עד שאפילו לב אבן היה נימוח והאדם היה מתחיל לפשפש במעשיו.

בספר שיח יצחק מביא משמו של הגאון רבי שמואל אויערבך זצ"ל שהיה בצעירותו בהלווית הרב הצדיק ר' דוד בהר"ן זצ"ל במוצאי שבת מברכין אלול והגר"ז בנגיס זצ"ל הספיד וסיפר שבצעירותו בעיירה כל שבת מברכין אלול היו הנשים מתעלפות בעזרת נשים.

מסופר על רבי מאיר מפרמישלאן שבמוצאי שבת מברכים חודש אלול לא רצה לקבל פתקאות מהאנשים שבו לשבות אצלו בשבת קודש, באומרו: 'הגיע שבת מברכים ומאיר עדיין לא עשה תשובה'.

מסופר על ר' שרגא גרוסברד זצ"ל, כשעבר לפני התיבה בשבת שקודם האזכרה של דודו המשגיח ר' אבא זצ"ל שהיה חל בחודש מנחם אב, והכריז על ראש חודש אלול קולו היה נשנק מבכי וכולו היה רוטט מימי הדיון הממששים ובאים.

בשבת זו מברכים אנו את חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, אצל גדולי הדורות שבת זו הייתה נחשבת לשבת מרוממת מאוד, וכבר משבת זו היה ניכר עליהם הפחד מאימת הדיון.

רבי אלימלך בידרמן שליט"א כותב על כך: "ולפי זה, חיל ורעדה יאחזו, בידועם כי הנה עתה מברכין את ראש חודש תשרי - ראש השנה שהוא המשפיע לכל השנה הבאה, ונמצא שבברכת חודש זה נכלל כל שנת תשפ"ד הבאה עלינו לטובה וכל אשר יתרחש בה".

ידועים דבריו של רבי ישראל מסלנט: "מלפנים כאשר ידעתי - כל איש אחזו פלצות מקול הקורא 'קדוש אלול'" (אור ישראל)

בספר 'ובכן צדיקים' מובא מתלמידיו של רבי ישראל סלנטר שתיאר את הדברים: "אחרי שקול הקורא של שליח הציבור 'קודש אלול', התהלך רבי ישראל כולו מזעזע והרגישו עליו את ההבדל בין תפילת המוסף לבין תפילת שחרית שעברה, כי על כן תפילה זו של מוסף כבר נכללה בין תפילות אלול".

חרדתו של גאון המוסר רבי ישראל סלנטר בימי אלול הפנתה את תשומת לבו של יהודי, ששאלו: מה כל החרדה הזאת וכי אלול הינו דוב? השיבו רבי ישראל: אותו דוד המלך, שהוכיח לשאול המלך את גבורתו ואומץ לבו, באמרו (שמואל א' יז) "גם את הארי גם את הדוב הכה עבדך" הוא העיד בעצמו בבוא הימים הנוראים "סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי" (תהילים קי"ט).

מסופר על ה'חפץ חיים' כי בשבת

לרפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה בת רחל

לרפואה שלומיה

זורית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לרפואה שלומיה

אליה אבנר
בן רבקה
לוישי
בת אור מזל

לרפואה שלומיה

מדי בת רחל
חנה בת חפסה
ת.ג.צ.ב.ה

לרפואה שלומיה

אלי לוי
בר סוזן
ת.ג.צ.ב.ה

סיפורי צדיקים

טוב לו שלא נברא משנברא

מסופר על הרה הקדוש ה"חזון איש" זיע"א, שפעם בא אליו מנהל קופת גמ"ח בבני ברק, ושאל אותו אם הוא רשאי למכור תכשיטים ושאר חפצים יקרים, שאנשים משכנו אצלו כערבון להלוואות שנטלו ממנו, לאחר שלא פרעו את חובותיהם במועד. נדעזע ה"חזון איש" מהדברים ואמר: מוסד גמ"ח המוכר משכונות, טוב לו שלא נברא משנברא. אחר כך הוסיף ואמר לאיש שיחו, תתאר לעצמך שראובן נצרך להלוואה, ונותן בעבוט את תכשיטי אשתו, ידו אינה משגת לפרוע חובו, ולמחר האשה יוצאת בשוק ורואה את אשתו של שמעון מתקשטת בתכשיטים שלה, כלום יש בעולם כפרה לצער ולשפיכות דמים של מסכנה זו?

הפרעת את שמחתי...

כאשר חלה הרב הקדוש רבי אברהם יהושע העשיל ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א היו החסידים יושבים בעליה שליד בית מדרשו אוכלים סעודת "מלווה מלכה", שרים ורוקדים. חולשתו של

הרבי גברה, והוא שלח שליח שיפסיקו לרקוד שכן הרעש הפריע לו. הפסיקו החסידים לרקוד והרב נרדם. בחלומו ראה הרב את דוד המלך שאמר לו "הפרעת את שמחתי" התעורר הרב, ומיד ביקש מהחסידים לרקוד.

זעקה מעומק הלב

נכנס הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל לחגיגת בר מצוה, ולצער הרב ראה כי יש במקום תערובת נשים וגברים. ניגש הרב למיקרופון וברך את חתן בר-המצוה, ואחר זעק מנהמת לבו על הפריצות וההפקרות... האנשים נדהמו, וכעבור דקות אחדות כבר התקינו מחיצה בין גברים לנשים והשמחה נמשכה בקדושה ובטהרה.

"ראה אנכי"

עמד חסיד לפני חצרו של הרב הקדוש רבי יצחק מאיר מגור זיע"א והביט בפניו. שאל הרבי "מדוע אתה מתבונן בי?" ענה החסיד ראיתי "באור החיים" הקדוש שהוא מפרש את הפסוק "ראה אנכי" שאם יביטו במשה ישפיע עליהם הדבר ברכה. אם כן יש ברכה אם מסתכלים בפני צדיק.

צדיקים במיתתם קדוים חיים

מון ראש הישיבה חכם שלום כהן זיע"א

מלמל בפיו כמה מילים ובירכה, אך הבחורה התעקשה וביקשה בתחנונים, שהצדיק יגזור ויכריע את חתונתה.

חכם שלום, החליט להיענות לבקשתה, ותוך שהוא מרים את ראשו מספר הלימוד, הוא בירך אותה: "עד פורים בעזרת השם תראו ישועה".

הבחורה יצאה בהתרגשות ממעונו של נשיא המועצה, וכבר למחרת בבוקר יצאה למסע של קניות לבגדים וכלים חדשים לקראת הקמת ביתה בקרוב. וזאת בלי חתן שעדיין נראה באופק.

הורי הבחורה המבוגרת, קצת תמהו על התנהגותה המוזרה של הבחורה, אך היא עמדה על דעתה בביטחון גמור ואמרה "הצדיק גזר, גמרנו עד פורים, אני מתחילה להתכונן לקנות דברים לבית החדש". ואכן, בערב פורים האחרון - שמחה וצהלה מילאה את הבית בשכונת רמות בירושלים, לאחר שהבחורה המבוגרת מצאה את זיווגה.

ביום חתונתה הגיעה הבחורה למעונו של חכם שלום, וכשהיא מתרגשת בבכי ביקשה להודות על השמחה הגדולה בברכתו המיוחדת. חכם שלום, בירך את ג'ן עליו אמן.

סיפר הרב הגאון הראשון לציון הרב יצחק יוסף שליט"א: "חכם שלום כהן ואבי מון הרב עובדיה יוסף למדו חברותא, במסכת שבת, חכם שלום היה סך הכל בגיל שנים עשרה, והרב עובדיה בגיל עשרים ושלוש".

הרב עובדיה יוסף זצ"ל אמר עליו: "היזהרו בחכם שלום כהן שיש לו פה קדוש".

הבחורה נכנסה לחדרו של חכם שלום, שהיה שקוע בתלמודו, חכם שלום,

הרב נולד בירושלים, לתופחא מלכה ולרב אפרים כהן, ראש ישיבת המקובלים 'עוז והדר' ששכנה בישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה בירושלים. נקרא על שמו של הרב שלום שרעבי. בבחרותו למד בישיבת פורת יוסף, אצל הרב עזרא עטייה. מצעירותו היה שקדן ומתמיד גדול בתורה. נישא ליעל - בתו של הרב מנצור בן שמעון מרבני ישיבת פורת יוסף. לאחר נישואי התמנה לראש מתיבתא (מכינה לשיבה קטנה) בישיבת פורת יוסף גאולה, ובהמשך הקים יחד עם הרב שמעון בעדני סניף נוסף של ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה.

לאחר פטירת מון הרב עובדיה יוסף התמנה לנשיא מועצת חכמי התורה.

במשך כשבעים שנה הרביץ תורה בעם ישראל.

חכם שלום נפטר בכ"ה באב תשפ"ב, והוא בן תשעים ואחד.

צדיק גוזר והקב"ה מקיים

בחורה מבוגרת שעברה את גיל השלושים, התחתנה ביום ט' בסיון תשפ"ב בירושלים, כשמאחורי החתונה, עמד סיפור מפעים.

הכלה, היא בת שלושים ושלוש, וכבר שנים רבות היא מחפשת את המיועד לה - אך ללא הצלחה. ביום הולדתה - באמצע החורף האחרון, בצר לה, היא פנתה כשהיא מיואשת לנשיא מועצת חכמי התורה, חכם שלום כהן זצ"ל, כדי שיברך אותה.

הבחורה נכנסה לחדרו של חכם שלום, שהיה שקוע בתלמודו, חכם שלום,

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

לכרבה זה הצלחה

מזרנו מרדכי
וב"ב

לכרבה זה הצלחה

מרים (מידוי)
בת רות
וב"ב

לכרבה זה הצלחה

אריק ועינב דהן
יוסי וסליביה גוהרי
וב"ב